

d'a dreptulū în priimirea sa la Bucuresci. Si de și la începutū, publicasse în proclamațiunea sa ertarea de birū, d'érū pentru ca nu toți paciniciī sătenī voiră a se uni cu d'ensulū, elū îi supuse la celle mai onerose contribuțiuni pe care, numitulū Eforū Mungescu, le strângea prin felurite atrocități și pedepse, p'ônē când disperându-se și aceștia de multă lipsă de bani, se v'edură cei mai mulți nevoiți a merge și ei după urmele și voințele lui Tudor.

În fine, la 11 Martie, Tudor ajunsese în Slatina, unde, după puține zile, 'i se presintară, mai multe anaforale de plângerī în contra polcovincului Iova și a lui Buluc-Bașa Hristu, pentru t'ôte ororile ce săv'ersiseră acești doi căpitani cu ómenii lorū, prin satele pe unde g'assiseră familiile boierilorū și alle neguțătorilorū cariī fugisseră d'în Craiova. Tudor voindu să arate și prin fapte că dreptatea proclamată de d'ensulū nu consta numai în vorbe, chiă-mă pe sus-numiții doi capī acasă la d'ensulū, și tăindu-le cu chiarū mâna sa capetele, aruncă corpurile am'endurora de pe feréstră în miđloculū ostașilorū s'ei. În urmă, adunându t'ôte glótele de pandurī și de albanezi, le ținu următórea vorbire :

«Frațilorū ómeni! p'ônē acum nu v'amū descoperitū tainiculū scopū alū mișcării melle, care n'a venitū de la sine-mī nici că țintește la desăv'ersita stărpire a boierilorū, cariī nu ni se împotrivescū de locū; ci scopulū meū este cu totulū altū-felū, de câtū vi'lū ați închipuitū voi.